

Nr 517

Av herrar **Björkänge** och **Elmwall**, *angående värdeminskningsavdraget vid anläggning av skogsväg.*

(Lika lydande med motion nr 364 i Första kammaren)

Föregående år beslöt riksdagen att en tredjedel av kostnaden för anläggande av skogsbilvägar skulle få avskrivnas med 10 % per år. Detta beslut byggde på ett förslag från skattelagssakkunniga och därav föranledd proposition.

I sitt delbetänkande uttalade skattelagssakkunniga efter diskussion av avskrivningsunderlagets storlek: »I avsaknad av annan tillförlitlig grund för fördelning av anläggningskostnader på avdragsgill och icke avdragsgill del har de sakkunniga stannat för den av vissa beskattningsnämnder redan tillämpade metoden att schablonmässigt bestämma avskrivningsunderlaget till en tredjedel av anläggningskostnaden under beskattningsåret för skogsbilvägar . . . » Det är alltså en rent skönsmässig bedömning, som lagts till grund för förslaget. Därtill kommer att man dels förbisett en del skäl som bör tagas med i räkningen, dels icke dragit fulla konsekvenser av de skäl som åberopas.

Anläggandet av skogsbilvägar är direkt ägnat att höja den skattskyldiges inkomster under de efter anläggandet närmast kommande åren. Anläggandet av en skogsbilväg kan däremot icke alltid anses höja fastighetens långsiktiga saluvärde med det belopp som motsvarar investeringen i vägen.

Skatt på bilar och drivmedel till bilar borde restitueras i den mån skatten belöper på körningen på egna skogsvägar. En praktisk form för sådan restitution synes emellertid vara svår att åstadkomma. Skogsägaren bör därför beredas lättnader på annat sätt, vilket kan ske i form av avdrag för vägbyggnadskostnader vid beskattningen.

Den tekniska utvecklingen på skogsbrukets område gör också att de vägar som byggs i dag kanske snart är föråldrade och inte anpassade efter de fordon som kommer att användas i skogsbruket inom några år. Redan under det gångna årtiondet har man sett att stora vägprojekt realiserats som redan efter några år visat sig vara underdimensionerade eller på annat sätt olämpliga för den trafik som vid vägens byggande inte kunde förutses. Den tekniska utvecklingen på transportområdet är för närvarande mycket snabb, och en acceleration i utvecklingen är att vänta.

Då man summerar de olika skäl som sålunda talar för det berättigade i värdeminskningsavdrag för skogsvägsbyggnadskostnad synes det uppenbart att av-

skrivningsunderlaget bör vara väsentligt högre än en tredjedel. Vid remissbehandlingen av skattelagssakkunnigas förslag föreslog också flertalet skogliga remissinstanser att avskrivningsunderlaget skulle sättas betydligt högre. Även en fördubbling av avskrivningsunderlaget till två tredjedelar förutsätter att de skogsvägar som bygges inom de närmaste åren kommer att motsvara 1970-talets krav till betydande del av sitt ursprungsvärde.

En höjning av avskrivningsunderlaget till två tredjedelar behöver icke betyda någon minskning i statsmakternas skatteinkomster. Ett ökat skogsvägbyggande betyder att avverkningsvärdet höjs, och därmed stiger statens skatteinkomster från skogsägarna. Denna ökning i skatteinkomster på avverkningsintäkter torde mycket väl kunna uppväga den minskning i skatt som uppkommer om avskrivningsunderlaget sättes till två tredjedelar. Vi står också inför nödvändigheten att öka avverkningarna i landet högst avsevärt. För att detta skall kunna ske behövs bl. a. en omfattande utbyggnad av skogsvägnätet. All stimulans till ökade avverkningar är önskvärd, i synnerhet om denna sker genom åtgärder som befrämjar ett ökat bilvägbyggande.

Med stöd av vad som ovan anförts får vi därför hemställa,

att riksdagen måtte besluta

att avskrivningsunderlaget för värdeminskingsavdrag för skogsvägar må utgöra två tredjedelar av kostnaden för anläggningen efter avdrag för i förekommande fall utgående statsbidrag, samt

att vederbörande utskott måtte utarbeta förslag till härför erforderlig författningsändring.

Stockholm den 26 januari 1963

Karl Björkänge

Emil Elmwall